

Kirkon uutisia

Tämä uusi monitoimitalo lähellä moskeijaa on yksi niistä kolmesta, joiden rakentamiseen kirkko osallistui Indonesiassa.

Pitkäaikainen tuki auttaa tsunamin uhreja tiellä kohti toipumista

Karianne Salisbury, kirkon lehdet

Indonesialaiselta Sukardilta ja hänen perheeltään kesti kauan saavuttaa mielenrauha ja löytää toivoa vuonna 2004 Kaakkois-Aasian rannikolta runnelleen tsunamin jälkeen.

”Luulimme, että se oli maailmanloppu. Se oli uskomatonta”, Sukardi sanoi muistellen joulukuun 26. päivää 2004, jolloin Indonesian rannikon edustalla tapahtui suuri merenalainen maanjäristys. Se aiheutti tsunamin, joka surmasi yli 225 000 ihmistä 11 maassa. ”Mutta me olemme elossa ja me olemme yhdessä ja me olemme onnellisia.”

Tuhansien muiden tavoin Sukardi menetti perheenjäseniä ja ystäviä, kotinsa, maansa ja melkein oman

henkensäkin. Jouduttuaan tsunamin imaisemaksi hänen onnistui tarttua kookospalmuun ja pitää siitä kiinni ja jäädä odottamaan hyökyaallon vetäytymistä.

Yhdessä perheenjäsenten kanssa, joista jokaisella on samanlaisia selviytymistarinoita, Sukardi asuu nyt kodissa, joka on rakennettu kirkon Latter-day Saint Charities -nimisen avustusjärjestön avulla osana kirkon pyrkimyksiä auttaa tsunamista selviytyneitä.

Sitoutuminen pitkäaikaiseen toipumisapuun

Kirkon katastrofiapu toimitti heti murhenäytelmää seuranneina

kuukausina sellaisia hyödykkeitä kuin ruokaa, hygieniapakkauksia, lääkintätarvikkeita ja vaatteita. Jäsenen merkittävien lahjoitusten vuoksi kirkko alkoi suunnitella pitkäaikaista apua. Osana tuota pitkäaikaista hanketta annettiin kalastajille ja kirvesmiehille työtä yli 130 korvaavan kalastusveneen rakentamisessa tuhoutuneiden tilalle. Miehiä palkattiin käyttämään suuria leveätelaisia traktorikaivureita ojien kaivamiseksi ja maavallien jälleenrakentamiseksi katkaravunviljelylaitosten ympärille. Omavaraisuuden palauttamisen kannustimiksi lahjoitettiin ompelukoneita, kutomakoneita, pikkutraktoreita ja muita työvälineitä.

”Koko ensimmäisen vuoden aikana keskityttiin elinkeinojen palauttamiseen ja ihmisten auttamiseen pääsemään takaisin työhön”, sanoi kirkon humanitaaristen palvelujen johtaja Brett Bass. ”Sitten tarkastelimme voimavarojamme, selvitimme kipeimmät tarpeet ja suuntasimme ponnistuksemme pysyvään jälleenrakentamiseen.”

Kirkon avustuskohteisiin kuului monitoimikeskusten, kotien, koulujen, terveysasemien ja puhdasvesijärjestelmien rakentamista – mikä kaikki oli mahdollista, koska humanitaarista apua tulvi valtavia määriä. Kirkon jäsenet kaikkialla maailmassa antoivat hädän hetkellä lahjoituksia, jotta nämä hankkeet olisivat mahdollisia.

Kirkon mittavat ponnistukset Indonesiassa päättyivät joulukuussa 2007. Suurimpia hankkeita olivat 902 asuintalon, 3 monitoimikeskuksen, 15 koulun ja 3 täysin varustetun terveysaseman rakentaminen, sairaalan

Jim Greeding kättelee Abdul Samadia luovutettuaan uuden asuintalon hänelle ja hänen perheensä hengissä selviytyneille jäsenille.

sivurakennuksen jälleenrakentaminen sekä 24 kylän vesihankkeen loppuunsaattaminen.

Kotien ja elämän jälleenrakentamista

Abdul Samad asui kiireesti kyhättyssä parakissa kaksi ja puoli vuotta, ennen kuin hän ja hänen perheensä muuttivat uuteen kotiinsa. Hän menetti vaimonsa ja tämän äidin hyökyaalloissa, mutta nyt hän toivoo voivansa antaa paremman elämän jäljelle jääneelle perheelle – kolmelle tyttärelle ja pojalle.

Kaikki rakennetut ja lahjoitetut 902 asuintaloa ovat kooltaan 44 neliometriä. Sadat asuintalojen vastaanottajat ovat sanoneet usein uskovansa, että heidän asuintalonsa ovat parhaita, mitä on rakennettu, ja että he jättäisivät ne perinnöksi lapsilleen ja lastenlapsilleen. He pitivät käytetyistä väreistä ja laattalattioista ja ilmaisivat kiitollisuutta siitä, että heillä on elämässään jälleen jotakin tukevaa ja luotettavaa.

”Kun maanjäristys iski ja sitä seurasi tsunami, jos ihmiset olivat sisällä, ensimmäiseksi he juoksivat ulos”, sanoi Jeff McMurdo järjestöstä nimeltä International Organization for Migration, joka oli kirkon yhteistyökumppanina asuintalojen

rakentamisessa. ”Siitä hetkestä, kun kaikki alkoi, he ovat juosseet. Kun he sitten saavat talon avaimet, he pysyvät viemään koko tsunamin

aiheuttaman murhenäytelmän jonkinlaiseen päätökseen.”

Toivoa antavien koulujen perustaminen

Kirkko jatkoi jälleenrakennushankkeita yhteistyössä Islamic Relief ja Adventist Development and Relief Agency -nimisten järjestöjen kanssa 15 koulun rakentamisessa sekä uusien opettajien kouluttamisessa ja opetussuunnitelman ja opetustukijärjestelmien kehittämisessä.

Monet alueen opettajista saivat surmansa tsunamissa, minkä seurauksena opettajista oli kova pula. Opettaja Kamaruzzaman on toinen niistä vain kahdesta opettajasta, jotka jäivät henkiin Banda Acehissa.

Rakennusten, opettajien ja lasten menetyksen takia koululaitos toimi hyvin vaillinaisin, tilapäisin järjestelyin näiden uusien koulujen rakentamiseen asti.

”He ovat käyneet koulua väliaikaisessa rakennuksessa – kunnantolossa, jossa on noin 40 oppilasta yhdessä huoneessa”, sanoi Kamaruzzaman, joka on nyt rehtorina vasta rakennetussa koulussa. ”Oppilailta on nyt parempi koulu, jossa oppiminen on helpompaa. Nyt heillä on enemmän tulevaisuudentoivoa.”

Jokainen koulurakennus kalustettiin pöydillä ja tussitauluilla sekä varustettiin kirjastolla, jotta lapsilla olisi hyvä oppimisympäristö. Kun saatiin lisää opettajia, painopiste siirrettiin koulutukseen ja uuden opetussuunnitelman kehittämiseen.

Islamic Relief -järjestön koulutuskoordinaattori Herliana sanoi olevansa

Uudet opettajat valmistautuvat opettamaan Min Lampuokin koulussa, joka on yksi tuhoutuneiden koulujen tilalle rakennetuista 15 koulusta.

hyvin ylpeä siitä, että saa olla mukana tässä projektissa. ”Kouluja ei ollut, ja jäljellä oli vain vähän opettajakoulutuksen saaneita”, hän sanoi. ”Tämä on ollut suurenmoinen avustus paikkakunnille. Yhdessä saamme paljon aikaa lasten, opettajien, vanhempien ja perheiden elämässä.”

Puhdasta vettä

Fauziah, eloisa ja hymyilevä nainen, on nyt vesilaitoksen hoitaja pienessä kylässään lähellä Bireuenia Acehin provinssissa. Hänen tehtävään on pitää kirjaa ja kerätä vesimaksuja niiltä, jotka käyttävät kylän uutta vesijärjestelmää.

Kirkko saattoi yhteistyössä International Relief and Development -järjestön kanssa päätökseen 24 kylässä vesihankkeet, joihin kuului kaivojen kunnostamista, vesisäiliöiden asentamista sekä hygienian ja jakelujärjestelmien parantamista. Nämä hankkeet tuottavat puhdasta vettä 20 000 ihmiselle.

”Ennen oli vaikea saada puhdasta vettä, ja sen hankkimiseen meni paljon aikaa”, Fauziah sanoi ilmaistessaan kiitollisuutensa vesipostista aivan kotinsa ulkopuolella. ”Lapsemme tulevat nyt olemaan terveempiä, ja heillä on parempi tulevaisuus.”

Kyliin rakennettiin myös kylpy- ja pesutiloja ja asukkaat saivat koulutusta tilojen ja laitteiden hoitamisesta ja puhtaana pitämisestä.

Terveydenhoidon parantaminen

Samalla kun jokaisessa kylässä annettiin myös koulutusta henkilö-

Pihat on jo aidattu näiden kahden asuintalon ympärillä niistä yli 900:sta, jotka rakennettiin.

kohtaisessa hygieniassa, huolellisesti laaditut hankkeet parantaa terveydenhoitoa etenivät kolmen täysin varustetun terveysaseman valmistuksen ja sairaalan sivurakennuksen jälleenrakentamisen myötä.

”Tämä tulee suureen tarpeeseen”, sanoi paikallisjohtaja Syarman Bireuenin yhdyskunnasta, jossa terveyspalveluja saadakseen oli ennen käveltävä 15 kilometriä. ”Väkemme saa tarvitsemansa terveyspalvelut lähellä kotiaan. Tilanne on parempi kuin ennen, ja me olemme kiitollisia.”

Kirkko järjesti myös koulutusta lääkäreille ja hoitohenkilökunnalle ja hankki tarvittavat lääkintatarvikkeet.

Kaiken tekeminen Herran tavalla

Bill ja Linda Hammille Anchoragesta Alaskasta Yhdysvalloista työ oli henkilökohtainen haaste: heidät kutsuttiin palvelemaan humanitaarisen palvelun lähetysaarnaajina ja valvomaan tsunamiavustustyötä Indonesiassa. ”Olimme innoissamme haasteista ja olimme hukkuu mahdollisuuksien alle”, veli Hamm sanoi.

Saman tilaisuuden saivat myös Jim ja Karen Greding Thousand Oaksista Kaliforniasta Yhdysvalloista.

Pariskunta kutsuttiin valvomaan hankkeiden päätökseen saattamista veli ja sisar Hammin puolitoistavuotisen lähetystyön päätyttyä. Tehtävä-

nään olla paikalla ja valvoa tehtävää työtä he toimivat paitsi kirkon, myös niiden monien yksityisten henkilöiden edustajina, jotka olivat antaneet lahjoituksia.

”Tehtävänämme oli valvoa työn laatua ja huolehtia siitä, että projekteihin varatut rahat käytettiin asianmukaisesti”, sisar Greding sanoi. Kirkon edustajat olivat läsnä prosessin kaikissa vaiheissa, mikä yhdessä rahoitusmenetelmien kanssa erotti kirkon muista organisaatioista.

”Pidimme varojamme pyhinä ja teimme kaikkemme valvoaksemme, että ne käytettiin tehokkaasti ja tuhlaamatta”, sanoi tsunamiavun kenttäoperaatiopäällikkö Bill Reynolds. ”Monet organisaatiot järjestävät rahoituksen ja odottavat harvoja raportteja nähdäkseen, mitä tapahtuu. Me annoimme rahoitusta vaihteittain itse asettamiemme välitavoitteiden toteutumisen mukaan. Yhteistyöorganisaatiomme tiesivät, että jos sanoimme haluavamme, että jotakin tehdään ja tietyllä tavalla, heidän oli täytettävä nuo asetetut tavoitteet.”

Toivon palauttaminen

Kirkko keskittyi auttamaan Indonesiassa ja sen kansaa ottamaan yhden askeleen kerrallaan, askeleen pois murhenäytelmästä ja tuskasta, askeleen kohti elämän palauttamista ennalleen. Vaikka näillä ponnistuksilla

oli vain pieni osuus niiden monien ihmisten ja organisaatioiden joukossa, jotka tarjosivat apua tsunamin uhreille, lähetyssaarnaajat kykenivät välittämään heille omaa rakkauttaan, jäsenten rakkautta ja Kristuksen puhdasta rakkautta.

”Emme saaneet tehdä käännästytyötä, mutta me edustimme Herraa ja yritimme osoittaa todistuksemme työllämme olemalla ystävällisiä ja kohteliaita tai pelkästään hymyilemällä”, sisar Hamm sanoi.

”Toisinaan meillä oli mahdollisuus selittää, mistä rahat tulivat, ja kerroimme profeetastamme ja siitä, että hän pyysi jäseniä paastoamaan vuorokauden ajan ja lahjoittamaan muutoin ruokaan käytettävät rahat erityisrahastoon. Luulen, että Henki todisti ja että he ymmärsivät, että

ympäri maailman oli ihmisiä, jotka rakastivat heitä.”

Tsunamin jäljet näkyvät vielä selvästi, mutta ihmiset ovat ilmaisseet kiitollisuutta kaikesta työstä, jota heidän hyväkseen on tehty.

”Tämä on yksinkertaisesti kokemus, jota ei voi milloinkaan unohtaa, eikä kukaan, joka matkustaa näille alueille, voi olla näkemättä tuhon jälkiä siellä, missä meri valloitti pysyvästi maan, jossa niin monet menettivät henkensä tai eloonjääneet rakkaitaan”, sisar Greding sanoi. ”Mutta monet, jotka olivat suhtautuneet kristittyihin epäluuloisesti, ovat muuttaneet mieltänsä. Jotkut tuijottivat meitä, mutta useimmat sanoivat vajavaisella englannintaidollaan: 'Thank you, mister.' Kuulimme sen usein.” ■

Muu apu jatkuu Indonesiassa

Vaikka kirkko on saattanut päätökseen yhden mittavan työn pitkäaikaisissa tsunamiapuprojekteissaan Indonesiassa, humanitaariset palvelut jatkavat erilaisia käynnissä olevia avustusprojekteja eivätkä aio hylätä tsunamiapuponnistusten aikana syntyneitä uusia suhteita eivätkä vanhoja vahvistuneita suhteita.

”Teimme Indonesiassa humanitaarista työtä jo ennen tsunamia ja jatkamme projekteja tuossa maassa vieläkin”, sanoi humanitaaristen palvelujen johtaja Brett Bass.

Vuoden 2007 alun jälkeen parisen tusinaa humanitaarista

projektiä on saatettu päätökseen tai jatkuu edelleen. Noihin projekteihin kuuluivat hätäapu tulvan uhreille Jakartassa ja Solossa, mutavyöryjen uhreille Jaavalla ja maanjäristyksen uhreille Sumatralla ja Bengkulussa. Muita projekteja ovat pyörätuolilahjoitukset ja ammatilliseen koulutukseen tarkoitetun aineiston lahjoitukset vammaisille, sairaalaravikkeiden toimittaminen erääseen sairaalaan, useiden leikkausten kustantaminen lapsipotilaille, tavallisten kalusteiden ja saniteettikalusteiden toimittaminen eri kouluille sekä useiden sellaisten projektien valvonta, joilla hankitaan puhdasta vettä kyliin, joissa sitä ei ole ennen ollut. ■

Yhdysvalloissa yleinen suuntaus jättää koulu kesken ei näy MAP-koululaisten keskuudessa

Samaan aikaan kun yhä useammat Steini-ikäiset jättävät Yhdysvalloissa koulun kesken, erään yhdysvaltalaisen nuorten etujärjestön raportin mukaan monet nuoret kirkon jäsenet, paitsi pysyvät koulussa, myös suorittavat ylimääräisiä kursseja.

Myöhempien aikojen pyhien opissa ja kulttuurissa on tähdennetty sekä maallista että uskonnollista kasvatusista siitä lähtien kun profeetta Joseph Smith kirjoitti 1800-luvulla pyhiä kirjoituksia lainaten, että ”Jumalan kirkkaus on äly” (OL 93:36).

Presidentti Henry B. Eyring, ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, tähdensi uskonnollisen ja maallisen opiskelun välistä yhteyttä puhuessaan kirkon uskonto-kasvattajille vuonna 2001:

”Muistakaa, että olette kiinnostuneita kasvatuksesta, ei vain kuolevaista elämää vaan iankaikkista elämää varten. Kun näette tämän toisiasian selvästi hengellisillä silmillä, te asetatte hengellisen oppimisen ensisijalle ettekä väheksy ajallistakaan oppimista. Itse asiassa teette kovempaa työtä maallisten opintojenne parissa kuin tekisitte ilman hengellistä näkemystä”, hän sanoi.

Tämä myöhempien aikojen pyhiin kuuluvien nuorten rakkaus hengellistä

Monet nuoret myöhempien aikojen pyhät ovat sitoutuneet opiskeluun.

oppimista kohtaan on dokumentoitu toisessakin raportissa nimeltä *National Study of Youth and Religion*, jossa tutkimuskohteena oli uskonto Yhdysvaltain teini-ikäisten keskuudessa. Siinä MAP-nuoria kuvataan erinomaisiksi uskonnollisessa tiedossa ja omistautumisessa aikana, jolloin kirkossa käyminen ja uskonnon opiskelu teini-ikäisten keskuudessa yleensä on vähäisempää kuin koskaan.

Tutkimuksen tulokset ovat saaneet monet ihmettelemään, mikä myöhempien aikojen pyhien kulttuurissa ja opissa auttaa vanhempia kasvattamaan luotettavia, sivistyneitä ja hyvin sopeutuvia nuoria. Osa vastauksesta on se, että MAP-kulttuurissa tähdennetään oppimista, ja osa se, että useimmille 14–18-vuotiaille myöhempien aikojen pyhille seminaarin loppututkimuksen suorittaminen on tärkeä siirtymäriitti.

Useimmilta MAP-nuorilta seminaarin loppututkimuksen suorittaminen edellyttää sitä, että he kokoontuvat neljän vuoden ajan viitenä päivänä viikosta, yleensä kello 6.00–7.00, tutkimaan pyhiä kirjoituksia ja keskustelemaan siitä, kuinka pyhien kirjoitusten periaatteita voidaan soveltaa heidän jokapäiväiseen elämäänsä. Kaikki tämä tapahtuu tavanomaisten oppituntien ulkopuolella, vaikka monien sallitaan Länsi-Yhdysvalloissa kokoontua seminaariin koulupäivän aikana, ja seminaariohjelman kuuluu noin 1 056 tuntia uskonnonopetusta.

Seminaarissa käyminen vaatii valtavasti sitoutumista ja uhrautumista oppilailta, jotka asuvat sellaisilla seuduilla, joilla myöhempien aikojen pyhiä ei ole paljon. Mutta jatkuva

itsekkuri alkaa vahvistaa itseluottamusta ja luonnetta, ja se näkyy näiden nuorten elämässä muutenkin.

Yksi syy tähän varhaisaamun pyhittämiseen tulee kirkon opetuksesta. Presidentti Gordon B. Hinckley (1910–2008), kirkon 15. presidentti, on sanonut: ”Tämä kirkko on syntynyt älyllisen uteliaisuuden tuloksena. Me uskomme kasvatukseen, ja me käytämme huomattavan osan talousarviomme rahoista nuortemme

kasvatukseen. Odotamme heidän ajattelevan. Odotamme heidän käyttävän. Odotamme heidän käyttävän ymmärrystään ja etsivän syvällisesti tietoa kaikilta aloilta. Jos meillä on jokin johtolause, se on: ’Jumalan kirkkaus on äly.’” (*Teachings of Gordon B. Hinckley*, 1997, s. 127.)

Seminaariin on ilmoittautunut yli 360 000 toisen asteen opiskelijaa ja heistä 211 000 käy seminaaria aamuisin. ■

Kirkko jatkaa ”avointen ovien” perinnettä

Profeetta Joseph Smith otti vastaan kodeissaan New Yorkin, Ohion, Missourin ja Illinoisin osavaltioissa usein vierailijoita – sekä kutsumiaan että kaupungissa läpikulkumatkalla olleita. Itse asiassa hän rakensi Nauvooseen Illinoisiin hotellin majoittaakseen vieraita, joita tuli usein tapamaan häntä ja muita kirkon johtajia.

Vieraanvaraisuuden osoittamisen perinne jatkui kirkon jäsenten asetuessa länteen. Monet huomattavat ihmiset vierailivat Salt Lake Cityssä kirkon varhaisina vuosina.

Nykyisin Salt Lake Cityyn tulevien turistien ja matkustajien suunnitelmissa käynti kirkon paikoilla kuten

temppeliaukion monissa kohteissa on tärkeällä sijalla.

Miljoonat vierailijat vuodessa kulkevat temppeliaukion hyvin hoidetuilla alueilla, joilla rakennustaitteellisesti merkittävän tabernaakkelin lisäksi on graniittiseinäinen temppeleli. Siitä on tullut symboli, joka samaistetaan itse kirkkoon.

Ihmisiä saapuu temppeliaukiolle ja sen ympärillä kirkon keskuspaikassa oleviin kohteisiin – konferenssikeskukseen, sukututkimuskirjastoon, kirkon historia- ja taidemuseoon, Joseph Smithin muistorakennukseen tai jopa kirkon toimistorakennukseen – vierailijoina omilla tai

Recifessä ja São Paulossa. Manausin temppeli, jonka rakentamisesta ilmoitettiin vuonna 2007, tulee olemaan Brasilian kuudes temppeli.

Curitiban temppelin rakentamisesta ilmoitettiin ensi kerran elokuussa 2002, ja maanmurtotilaisuus pidettiin maaliskuussa 2005. Se palvelee yli 42 000 jäsentä, mukaan luetuina Paranán ja Santa Catarinan osavaltioiden 21 vaarnaa.

Vihkimistilaisuuden ja siihen liittyvien tapahtumien oli määrä olla tämän numeron painoon menon jälkeen. ■

Panamán temppelin tapahtumista ilmoitettu

Ensimmäinen presidenttikunta on ilmoittanut Panamán temppelin – 127. käyttöön tulevan temppelin maailmassa – avoimien ovien ja vihkimisen ajankohdat.

Tämä Panaman ensimmäinen temppeli on avoinna yleisölle 11.–26.7. 2008, paitsi sunnuntaisin. Kulttuurijuhla pidetään 9. elokuuta ennen seuraavana päivänä, sunnuntaina, pidettäviä neljää vihkimistilaisuutta. Temppeli avataan toimitustyölle maanantaina 11. elokuuta.

Rakennustyöt alkoivat lokakuussa 2005 vanhin Spencer V. Jonesin, seitsemänkymmenen koorumin jäsenen ja silloisen Keski-Amerikan vyöhykkeen johtajan, murrettua maan. Temppelin rakentamisesta ilmoitettiin elokuussa 2002. Panaman seitsemässä vaarnassa ja kolmessa piirissä on noin 22 000 jäsentä. ■

LYHYESTI MAAILMALTA

Vapahtajaan keskittyvä

Internet-sivusto

Vapahtajasta kertova uusi englanninkielinen Internet-sivusto osoitteessa JesusChrist.lds.org avattiin 25. helmikuuta 2008. Tarkoituksena on, että se on tulevaisuudessa saatavissa eräillä muillakin kielillä.

Vierailijoille on tarjolla tietoa Vapahtajasta, artikkeleita ja multimediaesityksiä, jotka keskittyvät kolmeen pääaiheeseen: usko Jeesukseen Kristukseen, Hänen elämänsä ja palvelutyönsä sekä todistukset Hänestä.

Sivuilla vierailevien käytettävissä on muun muassa musiikki- ja videoleikkeitä. Sivuilta pääsee myös muihin aiheeseen liittyviin lähteisiin.

Ruth Faust kuollut

Ruth Wright Faust, 86, kuoli perheen länä ollessa 10. helmikuuta 2008 iästä johtuviin syihin kuusi kuukautta sen jälkeen kun hänen miehensä, ensimmäisen presidenttikunnan tuolloinen jäsen, presidentti James E. Faust (1920–2007) kuoli. Pariskunta solmi avioliiton 21. huhtikuuta 1943 ja sai 5 lasta, 25 lastenlasta ja 28 lastenlastenlasta. Sisar Faust palveli monissa tehtävissä, kuten seurakunnan ja vaarnan Apuyhdistyksen johtajana, ja seurasi miestään tämän matkoilla ympäri maailmaa oppien rakastamaan jäseniä monista eri kulttuureista.

Valmistautumislehtiset saatavissa

33 kielellä

Valmistakaa kaikki tarpeellinen, kahden lehtisen kokonaisuus, joka sisältää yksinkertaisia ohjeita perheen kotivarasta ja perheen taloudesta, on nyt saatavissa 33 kielellä. Lehtiset, joita voi saada paikallisten pappeusjohtajien kautta, ovat myös Internetissä 24 kielellä osoitteessa ProvidentLiving.org. Napsauta **Family Home Storage** tai **Family Finances** sivun vasemmassa reunassa. Napsauta sitten **Family Home Storage Pamphlet** tai **Family Finances Pamphlet** sivun oikeassa reunassa. Valitse sitten asianomainen kieli.

Kirkko avasi Latvian maakohtaiset sivut

Kirkko on avannut viralliset Internet-sivut latvialaisille. Tämä sivusto sisältää kirkon uutisia ja erityisesti Latviaa koskevia uutisia ja palvelee kirkon virallisena Internet-sivustona maassa. Latviankielisen sivuston myötä kirkon maakohtaisten sivustojen lukumäärä nousee 63:een. Kukin sivusto on maan virallisella kielellä ja tavoitettavissa sivuston LDS.org kautta (napsauta **Language** ja sitten **Country Sites**). ■

Lisäideoita yhteiseen tuokioon heinäkuu 2008

Seuraavassa on yhteiseen tuokioon lisää ideoita, joita Alkeisyhdistyksen johtohenkilöt voivat käyttää heinäkuun 2008 Liabonassa julkaistujen yhteisen tuokion ohjeiden lisäksi. Nämä ideat liittyvät oppiaiheeseen ”Minä voin olla lähetyssaarnaaja nyt” sekä ohjeisiin ja tehtäviin, jotka ovat tämän lehden lasten osion sivuilla Y4–Y5.

1. Kertaa ennen yhteistä tuokiota presidentti Hinckleyn (1910–2008) esittämä kertomus Richardista (ks. ”Suuremman ystävällisyyden tarve”, *Liabona*, toukokuu 2006, s. 58–60). Valmistaudu esittämään kertomus omin sanoin.

Sekoita sanat lauseessa: ”Evankeiumin mukainen elämä auttaa minua olemaan lähetyssaarnaaja nyt.” Pyydä lapsia panemaan sanat oikeaan järjestykseen. Pyydä lapsia nimeämään muutama evankeliumin tasovaatimus, ja keskustelkaa niistä lyhyesti.

Pyydä lapsia kuuntelemaan, mikä evankeliumin tasovaatimus ilmenee presidentti Hinckleyn kertomuksesta, jonka aiot esittää. Keskustelkaa siitä, kuinka tärkeää on olla ystävällinen toisille. Mikäli mahdollista, kutsu kokoaikaiset lähetyssaarnaajat tai seurakunnan lähetystyönjohtaja puhumaan siitä, että ystävällisyys muita kohtaan ja hyvänä ystävänä oleminen ovat tärkeitä asioita lähetyssaarnaajan toiminnassa.

Anna kaikille lapsille tarvittava materiaali lähetyssaarnaajapiirroksen tekemiseen (ks. *Alkeisyhdistys* 3, 1996, s. 120–121). Kun nukkepiirroset ovat valmiit, pyydä lapsia valitsemaan yksi tapa osoittaa ystävällisyyttä ja kirjoittamaan se piirroksensa taakse. Käytä nukkepiirroksia, kun laulatte jonkin Alkeisyhdistyksen tai kirkon laulukirjan laulun lähetystyöstä. Todista, että evankeliumin tasovaatimusten noudattaminen auttaa meitä kaikkia olemaan lähetyssaarnaajia.

2. Jaa Alkeisyhdistyksen lapset kolmeen ryhmään ja opeta kullekin ryhmälle yksi osa kohdasta OL 18:15. Toista pyhien kirjoitusten kohta monta kertaa, ja sanokaa se sitten yhdessä. Laulakaa Alkeisyhdistyksen tai kirkon laulu, jossa kerrotaan lähetystyöstä. Kysy lapsilta, mitä he voivat tehdä ollakseen hyviä lähetyssaarnaajia nyt, ja tee siitä luettelo taululle.

Kiinnitä taululle evankeliumista kertova koti sivulta Y4. Pyydä jokatuta lasta valitsemaan ikkuna ja paneemaan se taloon. Lukekaa ikkunassa olevat sanat. Ellei ajatus ole taululla olevassa luettelossanne, lisää se. Keskustelkaa tavoista elää sen mukaan, mitä kussakin ikkunassa sanotaan. Jatkaa asettamalla taloon ikkunoita ja keskustelkaa siitä, kuinka kodista voidaan tehdä evankeliumikeskeinen.

Anna jokaiselle lapselle jäljennös evankeliumista kertovasta kodista ja anna heidän tehdä se valmiiksi yhteisen tuokion aikana. Kun lapset ovat valmiit, kertaa, kuinka evankeliumista kertova koti tehdään.

Kerro jokin hyvä kokemus, jonka olet saanut kertoessasi evankeliu-

mista, tai esitä sellainen omin sanoin *Liabonasta*. Todista siunauksista, joita me saamme kertoessamme evankeliumista.

3. *Laulun esittely*: ”Herrasta ja Kuninkaasta” (*Lasten laulukirja*, s. 94 tai *MAP-lauluja*, 163). Hyräile tai soita laulu yhden kerran. Pyydä lapsia nostamaan kätensä, jos he tuntevat laulun. Kysy, miltä laulu heistä tuntuu. Sano heille laulun nimi ja näytä Evankeliumiaiheisen kuvaston kuvaa 612 (Lähetyssaarnaajat opettavat Jeesuksen Kristuksen evankeliumia). Selitä, että tämä laulu on palvelemaan kutsuttujen lähetyssaarnaajien suosiossa.

Opeta kertosaie ensin. Selitä viimeistä säettä: ”Tahdomme näin Herraa, Kuningasta palvella.” Pyydä lapsia nostamaan kätensä, kun he kuulevat sanat ”palvelukseen kutsuttuina”. Laula säe lapsille ja pyydä heitä kuuntelemaan, ketä he palvelevat. Jaa Alkeisyhdistyksen lapset kolmeen ryhmään. Pyydä ensimmäistä ryhmää laulamaan: ”Herrasta ja Kuninkaasta”, toista ryhmää laulamaan: ”Tahdomme nyt todistaa” ja kolmatta ryhmää laulamaan: ”Palvelukseen kutsuttuina Totuutta julistaa”. Laulakaa jokainen säe useaan kertaan, niin että kullakin ryhmällä on mahdollisuus laulaa kukin säe.

Kun opetat laulun säkeitä, selitä tarvittaessa sanat lapsille.

Esitä lyhyt esimerkki lähetyssaarnaajasta, joka oli kutsuttu palvelemaan ja joka teki niin Jumalan voimasta (esim. Paavali, Ammon, Samuel Smith, joku johtava auktoriteetti, paikallinen kirkon johtaja tai perheesi jäsen). ■

VYÖHYKKEEN JOHTOKUNNAN SANOMA

Huolten ja murheiden käsitteleminen perheessä

Vanhin Erich W. Kopischke

Kun kuningas Daavid sai tietää poikansa Absalomin kuolemasta, hän ”joutui suunniltaan surusta – nousi itkien porttirakennuksen yläkertaan ja huusi mennessään [yhä uudestaan]: ’Poikani Absalom, oma poikani Absalom! Kunpa olisin saanut kuolla sinun sijastasi, Absalom, poikani, poikani!’” (2. Sam. 19:1.)

Useimpien vanhempien tapaan Daavid oli lastensa tähden murheen ja tuskan murtama. Sitä paitsi Absalom oli aiheuttanut kuningas Daavidille suuria huolia jo vuosien ajan. Hän oli jakanut Daavidin perheen kostonhalullaan. Hän asettui avoimesti isäänsä vastaan ja teki paljon pahaa. Kaikesta huolimatta Daavid rakasti poikaansa, ja hänen surunsa sai hänessä vallan, kun kuolemanviesti tuotiin hänelle.

Vanhempina me voimme ymmärtää hyvin Daavidin murheen. Eivät ainoastaan kuolemanviestit aiheuta surua ja murhetta. Vielä tänään elämämme näyttää olevan järjestyksessä, unelmamme perusteltuja ja toiveemme suuria. Jo huomenna saatamme kuulla uutisia, jotka yllättävät meidät täysin, järkyttävät meitä syvästi ja saavat meidät epäilemään itseämme ja horjuttavat usein jopa uskoamme. Aviopuoliso hylkää perheen ja jättää lasten kasvattamisen kuorman kaikkine murheineen kokonaan toiselle puolisolle. Lapset lähtevät yhtäkkiä omille teilleen maailman houkutusten perässä ja haluavat elää ilman evankeliumia. Lähimmät perheenjäsenemme saattavat

meidät kohtaamaan rikkomuksia ja tekoja, joita emme olisi milloinkaan pitäneet mahdollisina.

Pyhät kirjoitukset opettavat meitä pyrkimään täydellisyyteen. Turvaamme Herran lupauksiin, kun Hän sanoo: ”Tietäkää, että se, joka tekee vanhurskaita tekoja, saa palkansa, nimittäin rauhan tässä maailmassa ja iankaikkisen elämän tulevassa maailmassa. Minä, Herra, olen sen puhunut, ja Henki todistaa. Aamen.” (OL 59:23–24.)

Tämän täydellisyyden toive, toive rauhasta tässä maailmassa ja siunauksista tulevassa maailmassa, ilmenee selvemmin tuskin missään muussa elämämme piirissä kuin oman perheemme sisällä.

Kirkkomme johtajat kehottavat meitä asettamaan perheen ensi sijalle elämässämme. Tiedämme, ettei mikään menestys maailmassa voi korvata perheessä tapahtunutta epäonnistumista (ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: David O. McKay*, 2004, s. XXIX).

Sitäkin kovemmin meihin iskevät olosuhteet ja tilanteet, jotka uhkaavat tätä rauhaa ja murskaavat iankaikkisuuteen kohdistuvat toiveet. Kohtaamme yhä useammin yksinhuoltajavanhempien ongelmia myös kirkon sisällä, niin, omissa seurakunnissamme. Lapset erotetaan äkisti isästä tai äidistä ja heidän on selviydyttävä siitä. Tapaamme vanhempia, jotka ovat uskossa vahvoja mutta jotka siitä huolimatta ovat lastensa aiheuttamien haasteiden uuvuttamia.

Meidän täytyy käsitellä yhteiskunnan haasteita ja vaatimuksia, jotka käyvät yhä suuremmiksi ja vaikeammiksi vanhempien ja lasten kantaa. Niinpä moni meistä voisi jo kysyä: ”Milloin minä itse asiassa epäonnistun perheessäni?”

Vastaus tähän kysymykseen riippuu vain meistä itsestämme eikä muiden perheenjäsenten päätöksistä. Olen vakuuttunut siitä, että emme epäonnistu omassa perheessämme niin kauan kuin huolehdimme heistä vakavasti, vanhurskaasti ja täynnä uskoa.

”Ja nyt, älkää väsykö tekemään hyvää, sillä te laskette suuren työn perustusta. Ja pienestä lähtee se, mikä on suurta. Katso, Herra vaatii sydäntä ja altista mieltä; ja alttiit ja kuuliaiset saavat syödä Siionin maan hyvyttä näinä viimeisinä aikoina.” (OL 64:33–34.)

Näissä lohduttavissa sanoissa piilee avain, joka voi auttaa meitä kaikkia menettelemään oikein elämän vastoinkäymisissä: Älkää väsykö tekemään hyvää, niitä pieniä asioita, joita voimme tehdä, ja olemaan alttiita ja kuuliaisia.

Seuraavassa on muutamia kysymyksiä, joista voi olla meille apua. Ensimmäiset kysymykset ovat luonteeltaan ennalta ehkäiseviä:

Milloin viimeksi olet kysynyt kasvavilta lapsiltasi, onko heillä todistus Mormonin kirjasta, ja selittänyt heille, kuinka he voivat saada sellaisen? Milloin viimeksi olet tutkinut lastesi kanssa pyhiä kirjoituksia?

Milloin viimeksi olet rukoillut lastesi kanssa? Milloin viimeksi olet keskustellut poikasi tai tyttäresi kanssa elämästä ja ikuisuudesta? Milloin viimeksi olet todistanut myös ”kapinalisille lapsillesi” ja tarjonnut heille siunausta?

Tässä on kysymys kaikille piispoille ja pappeusjohtajille, joilla on seurakunnissaan yksinhuoltajia:

Kuka esittää lapsille edellä mainitut kysymykset, kun perheessä ei ole esimerkiksi isää? Pitäisikö meidän omaksua vastuu ja alkaa esittää joitakin näistä kysymyksistä?

Vanhemmille, jotka uskovat menettäneensä lapsensa:

Tietääkö lapsemme, että me rakastamme häntä varauksetta? Onko olemme aina apposen auki? Osoitameko me tätä avoimuutta sanoin ja teoin? Rukoilemmeko me joka päivä lapsemme puolesta ja odotammeko kärsivällisesti päivää, jolloin mahdollisuuksia tulee?

Minua on liikuttanut kovasti erään isän ja äidin tarina, joiden tytär oli etäännytynyt kirkosta. Tämä oli pyytänyt poistamaan nimensä kirkon kirjoista ja kieltänyt vanhempiaan vuosikausia mainitsemastakaan mistään sellaisesta, millä oli tekemistä kirkon kanssa. Hän solmi avioliiton kirkon ulkopuolelta. Vanhempien huoli ja murhe oli suuri ja toisinaan kestämaton. Eräänä päivänä tämän tyttären elämässä tapahtui jotakin epätavallista. Kysymys, joka avasi vanhat ovet ja herätti uutta toivoa, esitettiin jälleen ensimmäisen kerran moneen vuoteen: ”Isä, voitko antaa minulle siunauksen?”

Minä uskon vanhin Orson Whitneyyn lainaamiin profeetta Joseph

Smithin sanoihin ja saan niistä lohtua. Useat kirkon johtajat ovat toistaneet niitä: ”Profeetta Joseph Smith julisti – eikä hän milloinkaan opettanut mitään yhtä lohdullista oppia – että uskollisten vanhempain iankaikiset sinetöinnit ja ne jumalalliset lupaukset, jotka heille on annettu urheasta palvelusta totuuden asian hyväksi, eivät pelastaisi ainoastaan vain heitä vaan myös heidän jälkeläisensä. Vaikka jotkut lampaista harhailevat, Paimenen silmä näkee heidät, ja ennemmin tai myöhemmin he tuntevat jumalallisen Sallimuksen käsivarren ojentuvan ja vetävän heidät takaisin laumaan. Joko tässä elämässä tai seuraavassa he palaavat kyllä takaisin. Heidän on maksettava oikeudenmukaisuudelle velka; heidän on kärsittävä syntiensä vuoksi; ja he saattavat joutua kulkemaan okaista polkua; mutta jos se lopulta johtaa heidät kuten katuvaisen tuhlaajapojankin rakastavan ja anteeksi-antavan isän sydämeen ja kotiin, niin tuskallinen kokemus ei ole ollut turha. Rukoilkaa huolettomien ja tottelemattomien lasten puolesta; pitäkää heistä kiinni uskollanne. Toivokaa ja luottakaa, kunnes näette Jumalan pelastuksen.” (Ks. lainaus artikkelissa James E. Faust, ”Rakastaa myöskin Hän niitä, pois jotka pakenivat”, *Liabona*, toukokuu 2003, s. 62.)

Älkäämme siis väsykö tekemään oikeita, hyviä ja pieniä tekoja, jotka ovat vallassamme, ja turvaamaan Herraan. Silloin voimme yhtyä Daavidin lauluun, jossa sanotaan:

”Sinä näet kaiken, tuska ja murhe ei jää sinulta huomaamatta, sinä

ojennat kätesi. Sinulle köyhä ja orpo uskovat asiansa, sinä annat avun.” (Ps. 10:14.) ■

Kunnes jälleen tapaamme

Kun meidän aikamme Suomessa lähenee loppuaan, on murheelista ajatella, että me joudumme pian lähtemään maasta, jota olemme oppineet rakastamaan. Olemme kokeneet lukuisia ihania hetkiä ja tapahtumia, joista voisimme kertoa teille, mutta kaksi sellaista on meille ikimuistoista ja mieleenpainuvaa.

Helsingin temppelistä ilmoitettiin huhtikuun 2000 yleiskonferenssissa. Pitkän suunnittelu- ja rakentamiskakson jälkeen temppelin avointen ovien päivät vihdoinkin koittivat. On totta, että jäsenet, lähetyssaarnaajat ja minä, me kaikki, suhtauduimme avoimiin oviin varauksellisesti. Meillä oli käytettävissämme luvut Tanskan temppelin avointen ovien päiviltä muutamaa vuotta aiemmin. Noin 20 000 vierasta oli käynyt tutustumassa siihen temppeliin. Ajatuksena oli, että voisimme katsoa onnistuneemme, jos pääsisimme lukuun, joka olisi vähän Tanskan lukua suurempi, ja niin asetimme tavoitteeksi 25 000, vaikkakin 15 000 tuntui realistisemmalta.

Avointen ovien aikana kuitenkin parhaimmatkin ennusteemme osoittautuivat vääriksi. Parin ensimmäisen päivän aikana siellä kävi muutama sata, sitten useita tuhansia ja sitten jälleen useita tuhansia. Kolmiviikkoisten avointen ovien

päivien ensimmäisen viikon päättyessä miltei kahdeksan tuhatta vierasta oli käynyt temppelissä. Kun kaikki oli ohi, yli 55 000 oli tullut temppeliin ja tuntenut Herran hengen.

Avointen ovien päivien menestystä täydensivät lähetysaarnajiemme ponnistelut. He ajattelivat, puhuivat ja opettivat temppeliin liittyvistä asioista kaikkialla, minne he menivät. Sinä aikana lähetysaarnajia pyydettiin työskentelemään kaikissa kuviteltavissa olevissa tehtävissä: autonkuljettajina, virvokkeitten tarjoilijoina, turvamiehinä sekä tietysti Jeesuksen Kristuksen edustajina vastaamassa niiden kysymyksiin, joilla niitä oli kiertokäynnin päätyttyä. Profeettamme vierailu ja se, kun hän heilutti Suomen lippua, olivat sopiva päätös tapahtumalle, jota monet voisivat kuvailla nykypäivän ihmeeksi Suomessa.

Yllättävimpiä olivat kuitenkin avointen ovien päivien ja vihkimistapahtuman jälkiseuraukset. Temppelissä vierailleilla oli mahdollisuus täyttää kortti, jolla he pyysivät Mormonin kirjaa – sellaista ei ollut käytetty minkään muun temppelin avointen ovien päivien yhteydessä. Yli kolme tuhatta käytti hyväkseen sitä tilaisuutta, ja pääkaupunkiseudun ja muunkin Suomen lähetysaarnajat saivat kokea suuria siunauksia, kun he tapasivat noita ihmisiä heidän kodeissaan ja opettivat heille palautuksen sanomaa ja todistivat sen totuudesta sekä elävän Kristuksen todellisuudesta. Muutos on ollut mittamaton, ja siitä olen todella kiitollinen.

Lähetysjohtaja Phillip ja sisar Vickie Estes

Olen kiitollinen siitä siunauksesta, jona Helsingin temppeli on ollut tälle lähetyskentälle. Ehkäpä suurinta, mitä opimme tämän kokemuksen myötä, oli se, että Herran huoneeseen liittyy eittämätön voima ja että Herra saa aikaan ihmeitä ihmisten keskuudessa näinä myöhempiä aikoina.

Lopuksi vaimoni ja minä viemme

mukanamme kotiin ajatuksia ja muistoja saamistamme erityisistä ystävistämme täällä teidän keskuudessanne palvellessamme.

Kiitämme kaikkia suomalaisia pyhiä ja lähetysaarnajiamme siitä, että te saitte meidät tuntemaan olomme kotoisaksi täällä. Herra siunatkoon teitä ja varjelkoon teitä, kunnes jälleen tapaamme. ■

Uusi lähetysjohtaja-aviopari aloittanut työnsä

Sisar Brown ja minä tunnemme sitsemme hyvin nöyriksi ja etuoikeutetuiksi saatuaamme kutsun palvella Herraa Suomessa. Odotamme kovasti sitä, että saamme palvella yhdessä jäsenten kanssa ja solmia uusia ystävyys-suhteita ja uudistaa

entisiä. Palvellessani Suomessa 1969–1971 lähetysjohtaja Orval L. Nelsonin alaisena opin rakastamaan Suomen maata ja halusin tulla tutuksi suomalaisen kulttuurin kanssa. Tutustuin moniin kirkon jäseniin ja tunsin heidän todistuksensa voiman.

Lähetysjohtaja David B. ja sisar Susan Brown

Olen vaimoni kanssa hyvin kiitollinen perheen siunauksesta. Meillä on kuusi lasta ja kuusi lastenlasta.

Kolmella vanhimmista lapsistamme oli mahdollisuus palvella lähetystyössä, ja he ovat solmineet avioliiton ja heistä

on tullut vanhempia. Neljäskin lapsemme on avioitunut, ja hän on nyt äiti. Meillä on vielä kaksi tytärtä, joiden tähtäimessä on löytää iankaikkinen kumppani. He jäävät Utahiin ja jatkavat akateemisia opintojaan.

Haluamme teidän tietävän, että meillä on todistus Jeesuksen Kristuksen evankeliumista, mikä tarkoittaa sitä, että me tiedämme henkilökohtaisen Pyhän Hengen ilmoituksen perusteella, että Jeesus on Kristus.

Joseph Smithiltä kysyttiin kerran: ”Mitkä ovat meidän uskontomme peruseriaatteen?” Hän vastasi: ”Meidän uskontomme peruseriaatteen ovat apostolien ja profeettain Jeesusta Kristusta koskeva todistus siitä, että Hän kuoli, että Hänet haudattiin ja että Hän nousi kuolleista kolmantena päivänä ja astui taivaaseen. Kaikki muut uskontoamme koskevat asiat ovat vain sen lisänä.”

Brownin perheen nuoriso vasemmalta: istumassa Allison sylissään poika Ethan ja takanaan miehensä Loren Hansen sylissään poika Owen, Matt sylissään poika Steven ja edessään vaimonsa Melissa, Jeffrey sylissään tytär Maddy ja edessä vaimonsa Michelle, Jennifer takanaan miehensä Joshua Reeves ja laittimmaisina oikealla edessä Stephanie ja takana Kirsten.

(Documentary History of the Church, osa 3, s. 30.)

Toisin sanoen, Herran sovitusuhri on kaiken keskipiste. Meidän taivaallinen Isämme loi meidät, ja ilman sitä me emme olisi olemassa. Kristus, Hänen Poikansa, vapahti meidät, ja ilman sitä ei olisi kuolemattomuutta eikä iankaikkista elämää.

Presidentti Harold B. Lee sanoi, että ”kirkon voimaa ei mitata sen rahan mukaan, mitä maksetaan uskollisten jäsenten kymmenyksinä eikä kirkon jäsenmäärällä niin kuin ei myöskään kirkon kappelien tai tempelien määrällä. Kirkon todellinen voima on mitattavissa Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kaikkien jäsenten todistuksena.” (Mexico City, Area Conference Report, 25.–27.8.1972, s. 117.)

Tiedän Jumalan elävän. Todistan Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen todellisuudesta ja siitä, että Hän johtaa tätä kirkkoa ja ilmoittaa Isän sanan meidän sukupolvellemme. Todistan Pyhän Hengen lahjasta ja voimasta, pappeuden iankaikkisesta luonteesta, profeetta Joseph Smithin kutsumuksesta, Mormonin kirjasta ja siitä, että Jumala on jälleen puhunut elävän profeetan, presidentti Thomas S. Monsonin kautta.

Olen kiitollinen siitä, että tiedän aivan varmasti, että Jeesus Kristus on ylösnoussut Herra ja että Hän on puolestapuhujamme Isän tykönä. Tiedän, että Isä todisti rakkaasta Pojastaan, kun Hän esitteli ylösnoussseen Herran poikaselle nimeltä Joseph Smith pyhässä lehdoissa. Tiedän, että Mormonin kirja on Jumalan sanaa ja että profeetta

Joseph Smith käänsi sen Jumalan voiman avulla. Tiedän, että Melkisedekin pappeuden avaimet palautettiin niiden kautta, jotka olivat saaneet ne Vapahtajalta, ja että presidentti Thomas S. Monson on nyt ainoa ihminen maan päällä, jolla on valtuus ohjata kaikkien niiden avainten käyttöä. Todistan juhlistavasti, että tämä on Jeesuksen Kristuksen tosi kirkko, jossa on tarjolla toimituksia ja pelastavia liittoja. Todistan, että jos ihminen hyväksyy nämä liitot ja toimitukset ja kunnioittaa niitä, ne saavat aikaan rauhan hänen elämäänsä ja varmistavat

meille iankaikkisen elämän tulevassa maailmassa. (Ks. OL 59:23.)

Joseph Smith on sanonut: ”Älkää väsykö tekemään hyvää, sillä te laslette suuren työn perustusta. Ja pienestä lähtee se, mikä on suurta.” (OL 64:33.) Kun me teemme yhdessä työtä ja kerromme Jeesuksen Kristuksen evankeliumista suomalaisille, me menestymme ja meidän jokaisen pienten ponnistelujen avulla me laskeamme perustuksen suurelle työlle.

Tämän me tiedämme, ja me ilmaisemme rakkautemme ja todistamme tästä Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Mustelma 22.–23.2.2008

Teksti: Anu ja Sofia Fitzsimmons, Abe Silvennoinen, Niilo Kervinen

Tänä vuonna Mustelma 2008 oli yksinkertaisesti tosi siisti nuorten aikuisten tapahtuma, jossa kaikki pääsivät tutustumaan toisiinsa ja nauttimaan toistensa seurasta. Erityisen viehättävää oli se, että ihmisiä oli saapunut joka puolelta Suomea, ja Oulun Kaijoharjun nuorisotalo oli juuri täydellinen meidän noin 50 hengen poppoolle.

Vaikka Mustelma oli peruskaavaltaan samanlainen kuin ennenkin, se oli monien mielestä yksi parhaista nakkitapahtumista pitkään aikaan. Tapahtuma oli hienosti organisoitu, siitä kiitos Oulun nuorille aikuisille.

Mustelma alkoi virallisesti Oulun kappelilla perjantai-iltana, joka vietettiin hauskojen pelien ja skabojen parissa Chill Nightin hengessä. Jo perjantaina nähtiin paljon uusia kasvoja ja syntyi uusia tuttavuuksia. Ilta kokonaisuudessaan oli erittäin mukava,

lämmينhenkinen ja hyvä aloitus toiminnantäyteiselle viikonlopulle.

Kun suurin osa ilmoittautuneista oli saapunut kappelille, siirryimme yhdessä varsinaiselle tapahtumapaikalle Kaijoharjun nuorisotalolle. Siellä ensimmäiseksi harjoittelimme Mustelman teematanssia ja vietimme hyvän hetken diskon merkeissä, kunnes kaikki olivat jo valmiita untemaille lataamaan pattereitaan.

Lauantaipäivä alkoi aikaisella aamupalalla. Syötyämme siirryimme porukalla lähellä sijaitsevalle Oulun Normaalikoululle, missä päivän urheilutoiminta tapahtui ja mihin kaikki saivat osallistua siten kuin itse tahtoivat. Osa pelasi lentopalloa ja toiset koripalloa. Oli myös sähköpeli, jossa kaikki olivat voittajia. Ulkoilukin oli mahdollista.

Urheilun jälkeen oli palvelutoiminnan aika, jossa meitä ohjasi sisar Päivi

Perjantai-illan starttasi Mustelma-moves.

Meriläinen. Tarkoituksena oli tehdä ruokalappuja Oulun Ensi- ja turvakodin lapsille. Saimmekin aikaiseksi monta iloisenväristä ruokalappua, jotka on tarkoitus luovuttaa hieman myöhempänä ajankohtana. Iloinen palvelun henki oli läsnä koko tämän kaksi- ja puolituntisen.

Palattuamme takasin Kaijonharjun nuorisotilalle veli Markku Leirimaa johti meitä hengellisessä toiminnassa. Jokainen sai osallistua sen kulkuun ryhmätyön muodossa. Lopuksi

Palvelutempauksen satoa

esittelimme ryhmämme työn toisillemme. Aiheena oli tapahtuman teema OL 6:4.

Hengellistä toimintaa seurasi juhlaillallinen ja valmistautuminen illan tanssiaisiin. Tanssiaisissa musiikki oli hyvää – kiitos Toni Airaksisen – ja tunnelma oli mitä parhain. Tanssiaiset jatkuivat miltei keskiyöhön. Viimeiset hitaat tanssit tuamme oli aika lopetella, siivota tilat, pakata tavarat ja joko lähteä kotimatalle tai yöpyä jonkin jäsenperheen luona. Sunnuntaina, vaikkakin Mustelma oli virallisesti ohi, suurin osa osallistui Oulun seurakunnan kokouksiin. Pyhäkoulun aikana pidimme Mustelmaan osallistujien kesken yhteisen todistuskokouksen.

Kaiken kaikkiaan Mustelma oli onnistunut ja hienosti järjestetty nakkitapahtuma, josta kaikille jäi hyvä mieli ja mukavat muistot. Nähdään ensi vuonna! ■

Vaasan Apuyhdistyksen vuosijuhlan tunnelmia

Teksti: Kaarina Kronqvist

Tämän vuoden juhlaa varten sisaret olivat saaneet tehtäväkseen valmistaa pienen esityksen jostakustaisesta, joka jollakin tavalla oli tai oli ollut heille merkityksellinen. Illan kuluessa saimme kuulla monta koskettavaa kertomusta sisarten kokemuksista.

Monille tuo merkittävä nainen oli ollut oma äiti. Näin kuvaili eräs sisarista omaa rakasta äitiään: ”Hän syntyi hyvistä vanhemmista. Sai tervehkisen kasvun. Oli isoisan lemmikki – ’ihmelapsi’ – olemalla vaan. Elämän potkurina hänellä on usko Jumalaan. Jos hänellä olisi tarpeeksi rahaa, ettei hänen tarvitsisi käydä töissä, hän haluaisi mennä kirkon töihin, esim. lähetystyöhön. Hän haluaisi kiertää ympäri maailmaa eri temppeleissä, kirkon historiallisissa paikoissa ja tuottaa iloa lähimmäisilleen. Hän on omistanut elämänsä lähimmäisten palvelemiselle. Ilo loistaa hänen kasvoiltaan, ja temppeli on hänelle sydämenasia. Seurusteluupseerin tittelinkin hän on matkan varrella saanut.”

Kauniit kiitokset sai äiti, joka oli opettanut kaikki lapsensa rukoilemaan heidän ollessaan pieniä: ”Äiti oli pieni ja iloinen ihminen, Rauha oli hänen nimensä. Oli osunut oikea nimi, hän oli todella rauhallinen ja huumorintajuinen ihminen; rakastin

Vaasan Apuyhdistyksen sisaria.

häntä paljon. Olen kiitollinen siitä, että hän jätti hyvän pohjan minulle, ja kuultuani evankeliumin palautuksesta minun oli helppo omaksua se.”

Rakkaita muistoja ja opetuksia olivat myös isoäidit antaneet lapsenlapsilleen. ”Isoäitini oli yksinhuoltaja kolmelle tyttärelleen ja siivosi päivätyönsä lisäksi erään hammaslääkärin vastaanottotiloja. Joka perjantai-ilta, kun hän oli saanut vastaanottotilat siivottua, hammaslääkäri tarjosi hänelle leivoskahvit. Ja joka kerta hän joi vain kahvin ja toi leivoksen kotiin ja jakoi sen sitten kolmeen osaan tyttärilleen. Hän oli esimerkki rakastavasta äidistä, joka ajatteli vain lastensa parasta. Hän oli aina joutunut elämään niukasti elättäessään lapsiaan, mutta sitten yksin ollessaan hän säästi rahaa ja sai jostakin idean lähteä etelänmatkalle. Ja koska hän ei osannut kieliä, hän otti minut, vanhimman lapsenlapsistaan, mukaansa tulkiksi. Lähdimme viikoksi

Kreikkaan pienelle Kefalonin saarelle. Meille sattui ja tapahtui paljon kaikenlaista hauskaa siellä. Ja koska meillä oli niin mukavaa, päätimme tehdä uuden matkan, mutta surukseni isoäitini kuoli yllättäen seuraavana talvena. Ja ehkä siksi matka on muistona jotakin ainutkertaista. Se opetti minulle, että kannattaa nauttia ja iloita elämästään joka hetki eikä odottaa ‘sitten kun’ -aikaa.”

Ja uskokaan tai älkää, hapankorppu, jonka päällä on sulatejuustoa, siivu lauantaimakkaraa ja kurkkuviipaleita, maistuu isoäidin luona tosi hyvän makuiselta. Tällaisia herkkupaloja oli yksi sisar saanut isoäitinsä luona, ja nyt aikuisena hänen syödessään samanlaista voileipää omassa kodissaan ei maku ole ollut ollenkaan niin hyvä. Tämä sama isoäiti oli omiin elämäkokemuksiinsa pohjaten opettanut, että Herra antaa meille vastoinkäymisiä opettaakseen meille nöyryyttä.

Hyvin liikuttava oli kertomus Sanna-nimisestä naisesta, naisesta, joka kasvoi kodissa, jossa hänen lisäksi oli kahdeksan muuta lasta. Tämän perheen äiti osasi käyttää neulaa ja opetti taidon myös Sannalle, ja ompelemisesta tulikin Sannan elämän päätyö, jota hän harjoitti 61 vuotta. Sanna ei koskaan kerännyt itselleen maallista rikkautta, vaan oli aina valmis auttamaan avun tarpeessa olevia. Sanna kertoi usein saaneensa käskyn ylhäältä auttaa sitä ja sitä hädässä olevaa. Käsky oli toistettu niin monta kertaa, että hän lopulta aina lähti matkaan ja apu tuli oikeaan paikkaan ja aikaan. Kerran hänelle oli jälleen sanottu eräänä pitkäperjantaiamuna klo 5, että lähde liikkeelle. Hän lähti ja hänelle osoitettiin eräällä kadulla ovi, joka oli avoinna talon vintille. Hän kiipesi tikkaat ylös ja kulki kohti ovea. Siellä makasi äiti ja vastasyntynyt pienokainen tiedottomina vuoteessa. Apu tuli

tälläkin kertaa viime hetkellä, ja se samainen pienokainen elää tänäkin päivänä Vaasassa. Liikuttavinta tässä kertomuksessa oli se, että äiti ja vastasyntynyt vauva, joiden elämä säästyivät sinä varhaisena aamuna, olivat tarinan kertoneen sisaren isoisä ja tämän äiti.

Luulenpa, että jokainen vuosijuhlaamme osallistunut sisar tunsikin illan aikana, että hyvien tekojen avulla voimme vaikuttaa toisiimme ja ympäristöömme ja olla merkittäviä sisaria myös Apuyhdistyksen päämäärien toteuttamisessa. Teot ovat välttämättömiä toteuttaessamme Apuyhdistyksen tunnuslausetta ”Rakkaus ei koskaan häviää”. ■

Aineistot *Liahonan* kotimaansivuille

Kotimaansivuille voidaan julkaista Kvaarujen, piirien ja seurakuntien tapahtumien lisäksi myös kirkkoon ja jäseniin liittyviä yleisiä mielenkiintoa herättäviä artikkeleita. Runoja tai muita vastaavia kirjoituksia ei kuitenkaan julkaista paitsi osana laajempaa artikkelia. Artikkelit voi olla myös vain pelkkä valokuva ja siihen liittyvä muutaman lauseen ”kuvateksti”.

Artikkeliehdotukset voi lähettää osoitteella mirkku.karumo@kolumbus.fi tai postitse osoitteella Mirkku Karumo, Keltarousku 4, 02730 Espoo.

Valokuvien tulee olla tasovaatimusten mukaisia ja hyvälaatuisia. Kuvat voivat olla sähköisessä muodossa korkealla resoluutiolla mieluiten jpg-muodossa.

Artikkeliehdotukset tulee lähettää kotimaansivujen toimittajalle viimeistään neljä viikkoa tapahtuman jälkeen. Toimituksesta materiaalit lähtevät painoon kunkin kuukauden alussa reilut kolme kuukautta ennen julkaisukuukautta. Yleiskonferenssinumerot ilmestyvät touko- ja marraskuussa, jolloin ei julkaista kotimaansivuja. ■

Kokoaikaisessa lähetystyössä

Jukka Laitinen Kokkolan seurakunnasta aloitti 25. maaliskuuta 2008 lähetystyön Budapestin lähetyskentällä Unkarissa.

Niklas Hartman Helsingin 1. seurakunnasta aloitti 25. maaliskuuta 2008 lähetystyön Ruotsin lähetyskentällä.

Jarkko Lampila Savonlinnan seurakunnasta aloitti 26. lokakuuta 2007 lähetystyön Suomen lähetyskentällä.